

Onze wereld

Voor al diegene die in deze laatste maand van weer een voorbij gaand jaar hopen, biddend gedachten koesteren van vrede op aarde evenals zij dat eerder jaren voor dit jaar hoopvol en biddend deden.

Zo vaak was er een situatie rondom ons dat deze moeilijk te plaatsen was in dat gene wat wij graag willen en verwachten.

Toch gaan we door met de hoopvolle verwachtingen en elkander heil en zegen wensend het nieuwe jaar tegemoet te treden.

De Vlaamse dichter, Anton van Wilgenrode, maakte naast zijn ontelbare en schone gedichten onderstaand gedicht, de wereld die wij willen, wat ik bij deze Non Solus graag aan u wil meegeven,

Niet bedoeld als Nieuwjaarswens, maar ter overdenking. Beseffend dat wij bij het lezen van dit gedicht voelen dat wij in deze schone gedachten niet alleen zijn. Non Solus,

De wereld die wij willen

*De wereld die wij willen draagt geen wapens,
verdeelt zich niet in toegeruste legers
met het verbitterd bliksemen van leuzen.*

*De wereld die wij willen is een vrede
die zonder wrevel over het verleden
het doek haalt van vergeven en vergeten.*

*De wereld die wij willen is een landschap
dat onbeschadigd neerligt in de zomer
verzonken in de spiegels van zijn stromen.*

*De wereld die wij willen is de gave
van gras en brood van appelen en water,
gezondheid die men eet en die men ademt.*

*De wereld die wij willen is een Vlaanderen
verlost van velerlei onvrijheid en bevoogding,
weer vaderhuis voor zijn verstrooide kinderen.*

*De wereld die wij willen is Europa
uit zoveel eeuwen ongeduld verzameld
en toegezegd aan wie geen wanhoop kennen.*

*De wereld die wij willen is de wereld
ons tot verzadiging ten deel gegeven,
tot overmaat en lieflijkheid van leven.*

Anton van Wilderode (1918-1998)

Anton van Wilderode liet een omvangrijk oeuvre na aan dichtbundels en vertalingen, essays en toespraken. De lijst van literaire prijzen en onderscheidingen is lang, o.m. de Driejaarlijkse Staatsprijs voor Poëzie voor *Dorp zonder ouders* en de Driejaarlijkse Staatsprijs ter bekroning van een literaire loopbaan, het lidmaatschap van de Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde en een eredoctoraat aan de KU Leuven.

Anton van Wilderode (Moerbeke-Waas, 1918 - Sint-Niklaas, 1998), pseudoniem voor Cyriel Coupé, dichter en priester-leraar, classicus en vertaler, tekstschrijver en gevierd spreker. Met Claus en Lucebert bracht hij in het college van Sint-Niklaas Tom Lanoye tot vervoering, die hem daarvoor zou eren met een plagend, dankbaar portret in Kartonnen dozen: "Marlon Brando op het einde van zijn carrière, zo'n man komt de klas binnen en leest voor uit de wereldliteratuur en je weet: over vijftig minuten begint het weekend, maar iedereen was muisstil en vol aandacht." Van Wilderode was de man die Paul Snoek en Erik Spinoy poëzie leerde lezen. Bovenal was hij de meticuleuze en ambachtelijke dichter van het aandachtige denken dat de onmiddellijke ervaring nooit verwerpt maar verdiept.